

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ကျွန်မကချစ်၍ ..

ကျွန်မကိုချစ်သော ..

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

သူ

သိသည် ဖြစ်စေ။

မသိသည် ဖြစ်စေ။

သူ

ရှိသည် ဖြစ်စေ။

မရှိသည် ဖြစ်စေ။

သူ

ချစ်သည် ဖြစ်စေ။

မချစ်သည် ဖြစ်စေ။

ကိုယ့်ရင်ထဲသူရှိသည် ။

သူ့ကို ကိုယ်သိသည် ။

နှလုံးသားထောင့်မှာ အချစ်ရှိသည် . . . ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သိခွင့်မပေးလိုက်ရတဲ့ အချစ်တစ်ခု အမြဲပုန်းအောင်းနေတတ်တယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လွယ်လွယ်လေး ပြောမထွက်နိုင်ပေမယ့် အချစ်ကို နူးနူးညှိညှိ ခံစားမိတဲ့ အချိန်မျိုးလည်း ဘဝမှာ ရှိနေတတ်တယ်။ အချစ်စစ်နဲ့ တွေ့ရင် ယုံကြည်

မူတွေပျောက်ဆုံးနေသလို. . .။ သိပ်ချစ်မိတဲ့ အခါ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြောက်တာ ကိုးတောင်ကျား မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ဖျားလေး ပါ . . .။

ချစ်သူကို တစ်မုံစိမ့်ကြည့်ပြီး ချစ်သူလိုအပ်နေတာတွေကို တစ်ခုချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လာတယ်။

*

ကျွန်မကချစ်၍

*

အခန်း (၁)

တဝိုက်မြည်နေသော လေတိုးသံသည် လွန်းခင်၏ ရင်ခုန်သံကို ကျော်

လွန်၍ မိုင်းရာ၏ မျက်နှာပေါ် ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။ မိုင်းရာဝတ်ဆင်ထားသော ရုပ်လက်ရှည် နိုင်လွန်သားလေးသည် လေအဝှေ့၌ အလိုက်သင့် လွင့်မျောနေလေ၏။

မိုင်းရာ၏ မျက်လုံးများ သည် အဝေးတစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ။ ဝင်လုလုနေလုံးကြီးသည် ထနောင်းပင်ကြီးများကြား ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေလေ၏။

တောင်တမန်ကမ်းစပ်တွင် အစာရှာလာကြသော တောကျီးကန်းအချို့ကိုလည်း အုပ်စုလိုက် တွေ့ရသည်။ ။ တောင်းတမန်အင်းအလယ်၌ ကွန်ပစ်နေသော လှေငယ်တစ်စင်းသည် လည်း ဦးတည်ရာမဲ့ ရွက်လွင့်နေသည်။ ။ ထိုလှေသမား၏ တေးကျူးသံကို တစ်ချက်တစ်ချက် မပီပိုးတဝါး ကြားနေရသော်လည်း ထိုသံစဉ်ကို မိုင်းရာ အာရုံမစိုက်နိုင်လေပြီ။

မိုင်းရာ၏ အတွေးတွေက တောင်ရောက်လိုက်၊ မြောက်ရောက်လိုက်နှင့် စုန်လိုက်ဆန်လိုက် ပျံ့နှံ့၍ နေလေသည်။ ။ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော လွန်းခင်ကို အသည်းယားနေမိသည်။ ။ မငိုပါနဲ့ ဟု ဗီတိုအာဏာနှင့် ဟိန်းဟောက်ရအောင်လည်း လွန်းခင်နှင့်မိုင်းရာသည် သူငယ်ချင်းတွေဆိုသော စည်းထိပ်တွင် ရပ်မိပြီးလျက်သားဖြစ်နေ၏။ ငိုပါ... အားရအောင် ငိုပြီးရင် နောက်မငိုနဲ့ တော့ဟု နှစ်သိမ့်ရအောင်လည်း အဲဒီအကောင်ကြောင့်တော့ လွန်းခင်ရဲ့ မျက်ရည်တွေ ဒီထက်မမြင်ချင်တော့ပါ။

ဘယ်လိုကောင်လဲ။ ဘယ်လိုကောင်မျိုးမို့လို့ ဒီလိုမျက်ရည်ကျနေတာလဲ။ မဟုတ်ဘူး။ ။ လွန်းခင်က မျက်ရည်ကျနေတာမဟုတ်ပေ။ ထိခိုက်ကြေကွဲလွန်း၍ ရှိုက်ငိုနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ သူနဲ့ လွန်းခင် သိခဲ့တာကြာပါပြီ။ လွန်းခင် အခုလို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတာမျိုး သူ

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ ဘဝကိုရောင့်ရဲတတ်တဲ့ လွန်းခင်က မျက်နှာလေး
ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ဖြစ်၏။ လွန်းခင်၏ မျက်နှာသည် အေးချမ်း
သည် ။ သူ့ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ထိခိုက်စရာကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ပါစေ လွ
န်းခင်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် စိတ်ချမ်းသာသွားသည် ။

လွန်းခင်က သူတစ်ပါးကို ပျော်ရွှင်စေသူဖြစ်သည် ။ ယခုမူကား လွန်းခင်သည် ပူဆွေးသောက ရောက်ပြီး ချိုးပွဲချင်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဘာအကြောင်းကြောင့် ငိုနေမှန်းမသိသော လွန်းခင်ကို သူ ဘယ်လိုနှစ် သိမ့်ရမှန်းမသိချေ။

“မိန်းကလေးတွေ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုပြီဆိုရင် အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ ကိစ္စရပ်တွေ အများကြီးစုပုံလာတဲ့ အခါ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး၊ ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ မျက်ရည်တွေကို စတေးကြတာ”

ဟု ကိုကြည်ပြောသော စကားကို ကြားယောင်မိနေလေသည်။ ။

“ငိုနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာကြောင့်ငိုတာလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
လို့ မမေးနဲ့ ။ သူတို့ က အားနွဲ့ပြီး အားငယ်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်။
ဒါကြောင့် သူတို့ က အားကိုးမိတဲ့ စိတ်နဲ့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားလိမ့်မယ်”

ကိုကြည်၏ ဒဿနများကို အပျင်းပြေသာ နားထောင်ခဲ့မိသော်လည်း ယခုတော့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုကြည်ပြောသည့် နည်းအတိုင်းပင် စားပွဲပေါ်မှ တစ်သျှူးလိပ်ကို ဆွဲယူပြီး အပိုင်းကလေးများ ဖြတ်ကာ လွန်းခင်ထံသို့ လှမ်းပေးလေသည် ။

ရတ်တရက်မို့ လွန်းခင်သည် သူ့လက်ထဲမှ တစ်သျှူးများကို ဆွဲမယူဘဲ သူ့ကိုသာ မျက်လုံးပြူးလေးများ နှင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ လွန်းခင်

၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို စကားလုံးများ စွာ ဆိုလိုက်သည် ဟု ထင်သည် ။ ထိုစကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူက ဘာသာမပြန်ခင်မှာ ပင် လွန်းခင်၏ မျက်ရည်များကို တစ်သျှူးဖြင့် သုတ်ပေးပြီးဖြစ်နေလေ၏။

အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ကျတဲ့ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးရသဖြင့် ရင်ထဲ အောင့်အည်းအောင့်တောင့်နိုင်လှသည် ။ ထို့ကြောင့် သူလက်တွေက လွန်းခင်၏ ပါးပြင်ပေါ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြတ်သန်းသွား၏။

“ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

နှပ်ရည်များကို သူက ရည်ညွှန်းပြီးပြောမှန်း လွန်းခင်က သိသွားသောအခါ လွန်းခင်၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများ သည် ခပ်စွေစွေ ဝေ့ဝိုက်သွား၏။

အမှန်မှာ သူက ဟာသညာဏ်ရှိနေသူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခပ်ဟဟပွင့်သွားသော လွန်းခင်၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြီးချို့ချို့ တင်စေချင်သောအခါ နှပ်ရည်များ လက်ပေါ်မပေပေအောင် လုပ်လိုက်သည် ။ နှပ်ရည်များ သူလက်ပေါ်ပေလာသောအခါ ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၏။

“ရှိ . . .အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ . . . ကျွတ်”

အမှန်တကယ် ရွံရှာနေပုံဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြလေသောအခါ သူလိုချင်သော လွန်းခင်၏ အပြီးကို ရရှိပြီး ဖြစ်၏။

လွန်းခင် ပို၍ ပြုံးလာစေရန် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးကို သူ့လက်ပေါ်လောင်းချလိုက်၏။

“ဝါး . . . အလို . . .လို . . . ပူလိုက်တာ”

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ရေနွေးကြောင့် လက်ချောင်းလေးများ သည် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် လောင်မြိုက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ

ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသည် က ခစ်... ဆိုသော လွန်းခင်၏ ရယ်သံဖြစ်သည်။ ။ ပြီးနောက် သူ့လက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်လာသော လွန်းခင်၏ လက်ချောင်းများ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မိုင်းရာရယ်။ ဓာတ်ဘူးထဲကရေနွေးပဲ၊ ပူမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ပြစမ်း... အတော်လေးထိသွားလား။”

လွန်းခင်သည် စိတ်ပူပန်စွာပင် သူ့လက်ကို ဆွဲယူပြီး ရေစိုနေသော နေရာကို တစ်သျှူးကလေးနှင့် သုတ်ပေးရှာသည်။ ။

သိတာပေါ့ လွန်းခင်ရယ်။ ဓာတ်ဘူးထဲက ရေနွေးက အရမ်းပူမှန်းသိတာပေါ့။ အဲဒီရေနွေးနဲ့ ငါ့လက်ကို လောင်းဆေးတယ်ဆိုတာ နင့်နှပ်ရည်တွေကို ရွံလို့ မဟုတ်ဘူး လွန်းခင်။ နင့်မျက်ရည်တွေကို ရပ်တန့်စေချင်လို့ ပါ။

“ကြည့်စမ်း။ ရဲပေါက်နေပြီ။ ပြဿနာပဲ ဒီနားမှာ ဆေးလေးဘာလေးလည်း ရှိပုံမရဘူး။ နင်ဟာလေ... လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ၊ ခဏနော်...”

စောစောကတင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေသော လွန်းခင်၏ မျက်ရည်များ သည် လွန်းခင်၏ ပါးပြင်တစ်ဝိုက် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်...

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“ဆေးမရှိတော့မှ ရှိတာနဲ့ သက်သာအောင်လုပ်ရမှာ ပေါ့”

လွန်းခင်သည် မကျေမနပ်လေးပင် ထသွားလေ၏။ ပြီးနောက် အကြော်တဲတစ်တဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ ရေနွေးကို လက်ပေါ်လောင်းချစဉ် ကတော့ ပူနေသည် ကို မစိုးရိမ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့လည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ခံရခက်လေသည်။ ။ လေတိုက်လေ အခံရခက်လေပင်။

“အတော်နာနေသလား”

“ဒါလေးကို ခံနိုင်ရည်မရှိရအောင် ငါကအခြောက်လား”

ပြန်ပေါ်လာသော လွန်းခင်ကို ဂျစ်တိုက်ပြီး ပြောလိုက်ရသော်လည်း လက်က နာနေတာတော့အမှန်ပါ။ လွန်းခင်က ထက်ခြမ်းခွဲလာသော ခရမ်းချဉ်သီးများကို သူ့လက်ပေါ် အုပ်တင်ရန်ကြံသည် ။

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ။ ဘာကြီးလဲ . . .”

“ခရမ်းချဉ်သီးပေါ့။ မမြင်ဘူးလား။ သူက အေးတဲ့ သဘာဝရှိတယ်။ နင့်အနာက အခုပူနေတာ မဟုတ်ဘူး လား။ နင်ဟာလေ... ဘာမှ ကိုသတိမရှိဘူး၊ ခုတော့ဖြစ်ပြီ။ တော်သေးတာပေါ့ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ထားတဲ့ ရေနွေးဖြစ်နေလို့ ၊ ခုမှ မီးဖိုပေါ်ကချလာတဲ့ ရေနွေးရိုးရိုးဆိုမလွယ်ဘူး”

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောကာ သူ့လက်ကို ခရမ်းချဉ်သီးလေး တို့ပေးနေသော လွန်းခင်ကို သူ မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည် ။

လေအဝှေ့၌ လွန်းခင်၏ ဆံနွယ်လေးများ သည် သူ့မျက်နှာတစ်ဝိုက် ကျီစယ်၍ နေလေသည် ။ အမှန်မှာ သူက ဆံပင်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးတွေကို သဘောမကျပါ။ ထိုဆံပင်ရှည်များကို ရှုပ်သည် ဟု ခံစားရသည် ။ မလှဘူးဟု လည်း မြင်သည် ။

သို့သော် လွန်းခင်၏ ဆံပင်များကိုတော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်နေ၏။

“နင် . . . ကားရော မောင်းနိုင်ပါ့မလား”

သူ၏ ကာကီရောင်ဂျစ်ကားလေးကို မမောင်းနိုင်မှာ မျိုး လွန်းခင် စိတ်ပူ၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လွန်းခင်သည် အ,သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ တုံးသည် ။ သို့သော် လွန်းခင်ကို သူခင်၏။ ရိုးသားမှုကို

လွန်းခင်ထံတွင် ရာနှုန်းပြည့် တွေ့ရလေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

သူဘဝနှင့်ချီ၍ ပြောရဲသည်။ ။ သူဘဝတွင် တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူးသမျှသော မိန်းကလေးများ သည် အတ္တများ နှင့် တောက်ပနေသူများ သာ ဖြစ်၏။ လွန်းခင်မှာ မူ အရောင်မစွန်းသေးသော အဖြူရောင်သက်သက် . . .

လွန်းခင်ကို သူတန်ဖိုးထားသည်။ ။ သူတန်ဖိုးထားသလို သူပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအားလုံးသည် လွန်းခင်ကို တန်ဖိုးထားစေချင်၏။ သို့သော် သူနှင့်မသိသော သူတစ်ယောက်က လွန်းခင်ကို တန်ဖိုးမထားသည့်အတွက် သူအတော်ခံပြင်းမိသည်။ ။ ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ သိချင်မိသည်။ ။

အကယ်၍ သာ ခုနေချိန် အဲဒီကောင်က သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိလျှင် သူဒေါသက ဘယ်လိုပုံစံပြောင်းလဲသွားမလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိပါ။ ။

“မိုင်းရာ . . . ငါမေးနေတာကြားရဲ့ လား။”

“ဒီဒဏ်ရာလောက်နဲ့ စတီယာရင် မကိုင်နိုင်ပါဘူးဆို ကလေးပါမကျန် ငါ့ကိုဟားတိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ကဲပါ . . . အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့ ပြန်ရအောင်။ ဒီထက်မိုးချုပ်သွားရင် ထမင်းဆိုင်ပါမကျန် အဆောင်တံခါးပိတ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ။ ငါ . . . မေ့တော့မလို့ ။ အဲ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး။ နင့်လက် ဆေးခန်းပြရဦးမယ်”

“မလိုပါဘူး။ ငါ့အမေက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဆိုတာ နင့်မေ့သွားပြီလား။”

ဟု သူကဆိုလျှင် လျှာကလေးတစ်လစ်နှင့် ဇက်ကလေးပုဝင်သွားသော လွန်းခင်မှာ ပီဘီကလေးငယ်တစ်ဦးနယ် . . . ။

“ရှင်းမယ်ဟေ့”

မစားလိုက်ရသော ပြောင်းဖူးကြော်ဖိုးကိုရှင်းပြီး သူနှင့်လွန်းခင်က သူ့ဂျစ်ကားလေးနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့ထဲ ပြန်ဝင်လာကြလေသည်။ ။

“နေ့လယ်ကတွေ့တဲ့ ကောင်က ဘယ်သူလဲ”

သူသည် ကားမောင်းနေရင်းပင် လွန်းခင်ထံ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လွန်းခင် မျက်နှာပျက်သွားမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် သိချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရပေ။

“သူ . . . သူငယ်ချင်းပါ”

လွန်းခင်ထံ ချစ်သူရှိမှန်း သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးသိကြသည်။ ။ ချစ်သူ ဆိုသော်ငြား ပြတ်စဲသွားသော ရည်းစားဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ လွန်းခင်နှင့် အဲဒီကောင်သည် စတိတ်ကျောင်းသားဘဝက ကြိုက်ခဲ့ကြကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် သိခဲ့ရ၏။

အင်မတန်ပွင့်လင်းသော လွန်းခင်သည် မိသားစုအကြောင်းကိုပြောဖို့ ဝန်မလေးတတ်ပေမယ့် အဲဒီကောင်အကြောင်းဆိုလျှင် စကားမပြောတတ်သူတစ်ဦးလို ဆွံ့အသွားတတ်လေသည်။ ။

လွန်းခင်ကို သူခင်သည် ၊ ရိုးသားပွင့်လင်းသည့် စရိုက်လေးကိုလည်း သဘောကျ၏။ သူ မမြင်ဖူးသော ထိုကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စမှ လွဲ၍ လွန်းခင်ကို သူ သဘောမကျသည့်အချက်မရှိပေ။

“သူက နင့်ကိုဘာပြောသွားလို့လဲ”

“သူ့မှာ ရည်းစားရနေပြီတဲ့ ”

ငိုမဲ့မဲ့ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ ။ ထိုအသံကိုမကြိုက်၍ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ချင်သော်လည်း အောင့်အည်းထားရသည်။ ။ အကယ်၍ သာ သူက မနှစ်သက်သည့် အမူအရာပြုပါက အဲဒီကောင်အကြောင်း ဒီ

ထက်ပိုကြားရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကို ခုထိချစ်နေတုန်းပဲတဲ့ ”

ထပ်ပြီးကြားရချိန်မှာ တော့ သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းပစ်လိုက်သည်။ လွန်းခင်ရော သူပါ ရှေ့သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

“နင် ရူးနေသလား လွန်းခင်။ အဲဒီစကားကို နင်ယုံနေသလား။ ယောက်ျားတွေကို နင်ဘာထင်လို့ လဲ။ နင့်ကိုချစ်နေလျက်နဲ့ နောက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား။ တခြားမိန်းကလေးရဲ့ ပါးကို နမ်းနေတဲ့ အဲဒီကောင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ နင်ရှိနေတယ်ဆိုတာ နင်ယုံနေတာလား . . . ဟမ် . . .”

“အင်း . . . ယုံတယ်။ ငါ . . . သူ့ကိုယုံတယ်”

“သေလိုက် လွန်းခင်။ ပလက်ဖောင်းနဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ပြီးသာသေလိုက်တော့”

“နင်... သူ့ကိုအဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ။ နင်က သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ။ သိဖို့ နေနေသာသာ သူ့ကိုတောင် နင်ကမြင်ဖူးလို့ လား”

“သိဖို့ မလိုပါဘူး။ ယောက်ျားချင်း ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရတယ်။ ယောက်ျားတွေက မာယာသုံးတဲ့ နေရာမှာ မင်းတို့ မိန်းမတွေထက် ပိုပြီးပီပြင်တယ်ဆိုတာ နင့်ဦးနှောက်ထဲ မှတ်ထားစမ်းပါ လွန်းခင်ရယ်”

“နင် . . . ငါ့ကိုခင်ရဲ့ လားလို့ ငါတစ်ကြိမ်မှ နင့်ကိုမမေးဖူးဘူးမိုင်ရာ။ ဒါပေမဲ့ နင် . . . ငါ့ကိုခင်မှန်းငါသိတယ်။ ငါ . . . နင့်ကိုယုံတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူ့ကိုရော ယုံလို့ မရဘူးလား”

လွန်းခင်ရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူနားလည်လိုက်သည် ။ သူ့ကို

ယုံကြည်ထားသလိုပဲ အဲဒီကောင်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီကောင်ကို မယုံစေချင်တာကြောင့်တော့ ငါ့ကိုလည်း မယုံပါနဲ့ ဟု မပြောချင်ပါ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ လွန်းခင်ဆိုသော မိန်းကလေးကို သူ့ရင်ထဲ သီးသန့်နေရာပေးထားမိ၍ ဖြစ်လေသည်။ ။

ငါနဲ့ ဒီကောင် မတူဘူးဆိုပြီးလည်း ကိုယ်ရည်သွေးမပြောချင်ပါ။ အချို့ကိစ္စမှာ ကိုယ်ရည်သွေးခြင်းက ထိရောက်သော်လည်း အချို့ကိစ္စမှာတော့ ကျရှုံးဖို့ သာ အားပေးနေမည် ဖြစ်၏။

“နင် . . . အခု အဆောင်ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“နင် . . . ငါ့ကို ဒေါသထွက်သွားလို့ လား မိုင်းရာ”

“မထွက်ပါဘူး”

ပြောလည်း ပြောကာ ကားကို ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းထွက်လိုက်သည်

။

“ဒါဆို ဘာလို့ ထမင်းဆိုင်အကြောင်း မပြောတော့တာလဲ”

“စားချင်စိတ်မရှိတော့လို့ ”

“ဒီနေ့တော့ နင်စိတ်ဆိုးစရာတွေချည်း ငါလုပ်မိသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်တော့ ငါ့ကို နင် လာမတွေ့ဘဲမနေပါနဲ့ ”

လွန်းခင်သည် ရိုးရှင်းသောသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လောကမှာ သူနားမလည်နိုင်ဆုံး မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ ။ လွန်းခင်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေပြီး၊ သူက လွန်းခင်ရဲ့ ရင်ထဲတွင် ဘယ်နေရာရှိနေမှန်း သိချင်လှသည်။ ။

လွန်းခင် ဗိုက်ဆာနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိသည်။ ။ အမြဲတမ်း ပါးစပ်

ကလေးလှုပ်စီလှုပ်စီနဲ့ အစဉ်စားသောက်နေတတ်သော လွန်းခင်က ဟို အကောင်နှင့် တွေ့ပြီးကတည်းက မျက်နှာမသာမယာနှင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင် မှီငြ်နေလေသည်။ သူ့သတိထား၍ ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ယနေ့ လွန်းခင်သည် မနက်ပိုင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်မှ လွဲ၍ အခြားဘာမှ စားရသေးပုံမပေါ်ပါ။ သို့သော် ဟိုအကောင်ကြောင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ရသည့်အတွက် လွန်းခင်ကို လျစ်လျူရှုထားချင်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ညစာမကျွေးဘဲ အဆောင်သို့ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ နေဝင်ချိန်နောက်ကျသောကြောင့် အဆောင်ပိတ်ချိန် ရှစ်နာရီသည် စောနေသေးသည် ဟု ထင်ပါသည်။ သူသွားပို့ချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကွယ်ရာမှာ အပြင်ထွက်စားဖို့ လည်း မလွယ်တော့မှန်းသိသည်။

လွန်းခင်နေသော အဆောင်နှင့်ထမင်းဆိုင်များ သည် အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ လမ်းလျှောက်ရမည့် အနေအထားမှာ ရှိသည်။ ပေါင်မုန့်နှင့် ကိတ်မုန့်တွေကို မကြိုက်သော လွန်းခင်က အသင့်စားများကိုလည်း ဝယ်ဆောင်မထားမှန်း သူသိသည်။

“သား . . . ထမင်းလာစားလေ”

ဟု မေမေကခေါ်၍ စားပွဲပိုင်းမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက်ရပါသော်လည်း သူ့စိတ်တွေက လွန်းခင်ထံပါးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာပေ။ ဗိုက်ဆာနေမလား။ ဆာဆာနှင့်ပဲ ရေသောက်ပြီးအိပ်လေမလား။ အဆာလွန်၍ မနက်နေမကောင်းများ ဖြစ်သွားမလား။

“သား . . . စားလေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကဏ္ဍာမငြိမ်ဖြစ်နေသော သူ့ပုံကို မေမေက အကဲဖမ်းမိနေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့လွန်းခင်မှာ မူ သူ့ထက်ပင် ပို၍ ဟိုအကောင်စိတ်နှင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင် . . .။

တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ။ ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးလဲဆိုတာ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်ပစ်ချင်စမ်းပါ၏။

*

အခန်း(၂)

လွန်းခင်က မနက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီဟု အဆောင်မှူးကပြောသဖြင့် လွန်းခင်အပေါ် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဒေါသထွက်မိသည်။ ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားလိုက်တာလဲဟု သူက ဆက်မေးသောအခါ အဆောင်မှူးက ခါတိုင်းလာခေါ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟု ပြောသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးနေစရာမလိုတော့ပေ။ ကိုကြည်၊ လင်းလင်း၊ မြတ်စုတို့ သာဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း လွန်းခင်ထံ သူငယ်ချင်းမရှိမှန်း သူသိ၏။

ရတနာပုံကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ လွန်းခင်အပါအဝင် သူငယ်ချင်းများကို ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာဖွေမိသည်။ သို့သော် လူတစ်ကိုယ်လုံးမပြောနှင့် အင်္ကျီစပင် ရှာမတွေ့သည့် အခါ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်ချင်လာ၏။ ကိုကြည့်ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း ဆက်ချင်စိတ်က ဖုန်းမကိုင်မီပင် ပျောက်ဆုံးသွားရလေသည်။

ဘယ်သွားတာလဲ ကိုကြည့်ထံတွင် ဖုန်းတစ်လုံးရှိနေလျက်နဲ့ သူ့ကိုဘာလို့ ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ။ ဘာသဘောလဲ။ ဘယ်လိုအချိုးလဲ။ သူ့ကိုအဖွဲ့သားများက အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုသည့် သဘောလား။

ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဆက်ရှာလိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် အတန်းထဲသာဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်က ကျောင်းထဲရေဝင်ထားသဖြင့် လျှောက်လမ်းတွေက ပကတိရှင်းသန့်မနေသေးချေ။ မိုးကစို

စိစိနှင့်မိုး လမ်းကိုလည်း သတိထားလျှောက်နေရ၏။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် မိုင်းရာ။ တစ်ယောက်တည်း ဘာပိုင်နေတာလဲ”

ကိုကြည်ဖြစ်သည် ။ ကိုကြည်က သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည် ။ နဂိုအမြင်မကြည်သောစိတ်ကြောင့် မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ အီးယားဖုန်းကိုသာ နားနှင့် တွေ့ထားလိုက်၏။

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်၏ သီချင်းသံသည် စည်ဝေစွာထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သံစဉ်နှင့် စာသားများ သည် သူ့နှလုံးသားကို မရိုက်ခတ်နိုင်ပေ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုင်းရာ . . .”

လင်းလင်းက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်မိ၍ ထင်သည် ။ နားမှ နားကြပ်ကို ဖြုတ် လိုက်လေ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါက ဘာကိစ္စကြောင့် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ထိုအခါမှ အားလုံးကိုခြုံကြည့်မိ၏။ ကိုကြည်၊ လင်းလင်းနှင့် မြတ်စုကို သူ့ဘေး၌ တန်းစီပြီး တွေ့ရပေမဲ့ လွန်းခင်ကိုမတွေ့ချေ။

“မင်းကို ငါတို့ တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းခေါ်နေတာမရဘူး။ ဧရိယာပြင်ပပဲဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ က မင်းကို မိန်းထဲကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေကြတာ။ မင်းကားဖြတ်သွားတာကို မတွေ့လိုက်။ လွန်းခင်ကိုစနေရတာနဲ့ပဲ”

လွန်းခင်ကို ဘာလို့ စနေတာလဲဟု ဆက်မေးချင်သော်လည်း နဂိုစုထားသော နှုတ်ခမ်းလေးပုံပျက်သွားမည်စိုး၍ သိချင်သော်လည်း မမေးဘဲနေလိုက်သည် ။

“ဘယ်ကတည်းက ငတ်လာမှန်းမသိဘူးကွာ။ ထမင်းကြော်ကို နှစ်ပွဲ ဆင့်စားလို့ ငါတို့ အန်စိုင်းပလတ် ဝယ်တိုက်လိုက်ရတယ်”

သူ ပြီးချင်ချင်ဖြစ်မိသည် ။ လွန်းခင်သည် မိန်းကလေး ဆိုသော်ငြား အစားစာလျှင် ဟန်ပန်မဆောင်တတ်ဘဲ အားပါးတရစားလေ့ရှိသည် ။ အစားအသောက်နည်းသောသူသည် လွန်းခင်နှင့် ထမင်းအတူစားရသည် ကို အင်မတန်ပျော်ရွှင်မိ၏။ လွန်းခင်သည် စားလည်း စားကာ သူများ စားအောင်လည်း ဆွဲဆောင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ငါးပိရည်နှင့် ခရမ်းကြွပ်သီးကိုပင် ချိုမြိန်ဖွယ်ကောင်းအောင် တကြွပ်ကြွပ် ဝါးစားပြ တတ်သူဖြစ်သည် ။

“စားပိုးနှင့်ပြီး အဆောင်ကို ပြန်ပို့ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ပို့ခဲ့ရတာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်ကို မဟုတ်ဘူး ”

ဆေးရုံလား၊ ဆေးခန်းလား သူ စိုးရိမ်သွားမိသည် ။ သို့သော် ကိုကြည်ပုံက အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေ၍ စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေမဟုတ်မှန်းတော့ ရိပ်မိလိုက်သည် ။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ထိတ်ခနဲ ပူပန်သွားမိ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မင်းမျက်နှာကြီးက . . .”

သူ့စိတ်လွတ်သွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ လင်းလင်းကပင် သူ့ကို အကဲခတ်မိနေပြီဖြစ်သည် ။

“အခုချိန် လွန်းခင်က သာသာယာယာ ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

စကားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမပြောသူများကို သူမုန်းသည် ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ကွေ့ပတ်ပြောနေရတာလဲ။ လွန်းခင် ဘာဖြစ်လို့ ၊ အခုဘယ်မှာ ပါ မင်းသွားတွေ့လိုက်ဦးဟု ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောပါလျှင် သူ စိတ်ကျေနပ်မိမှာ

အမှန်ပင်။

“သူဘဲ ရန်ကုန်သားကြီး မန္တလေးကိုရောက်နေလို့ တဲ့ ”

ကိုကြည့်စကားက လွန်းခင်ဘဲဆိုသူကို သိပ်ကြည်ပုံမပေါ်ချေ။

“ပစ်ဖိတ်မှာ တည်းတယ်တဲ့ ”

လင်းလင်းက ပြန်ဆက်ပြောသည် ။ မြတ်စုကတော့ သူတို့ ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသလို လက်သည်းရှည်များကိုသာ တတက်တက် ကစားနေလေ၏။

“အဲဒီတော့ ဟိုတယ်ကို မင်းတို့ သွားပို့ခဲ့တာပေါ့”

“အခန်းထဲမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့ Lobby ထဲမှာ ပဲ ပြောဆိုကြမှာပါ”

လင်းလင်းက သာမန်သာ ဆိုသော်ငြား သူ့ရင်ထဲ ဒေါသက အလိပ်လိုက် ထွက်သွားလေ၏။ “ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ ပစ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ လွန်းခင်က ဘာကိစ္စနဲ့ မျက်ရည်ခံထိုးနေမှာ တဲ့ လဲ”

“မင်း ဒေါသထွက်နေတာလား မိုင်းရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ကိုကြည်၏ မေးခွန်းသည် သူ့စိတ်ကို မွေနှောက်ရှာဖွေနေသောသဘောမှာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နီမြန်းစပြုနေသော သူ့စိတ်ကို သူ အချိန်မီ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည် ။

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ။ ဘာကိစ္စဒေါသထွက်ရမှာ လဲ။ မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“အေးကွာ . . . မဆိုင်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ ကဲ . . . အတန်းတက်မှာလား၊ ထန်းတောသွားမှာ လား။”

“ထန်းတောသွားမယ်ကွာ”

သူကဆိုတော့ ကိုကြည်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ပြန်သည်။
ထိုအကြည့်ကို သူသဘောပေါက်၏။ ကိုကြည့်မျက်ဝန်းပေါ်မှ မေးခွန်း
တွေကို သူနားလည်သော်လည်း ပြန်ပြောဖို့ သူ့မှာ အခက်အခဲရှိပါသည်
။

ထို့ကြောင့် ထန်းရည်ကို ထွေသွားသည် အထိသောက်လိုက်၏။ ပင်
ကျရည်မို့ နေမစောင်းသေးခင် မခါးပေ။ မူးဖို့ လည်း အခက်တွေ့လှပါ
သည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ လွန်းခင်မဟုတ်လား”

ပုစွန်ကြော်ကိုသာ တကျွတ်ကျွတ်ဝါးနေသော မြတ်စုက ဆိုသောအ
ခါ ပထမဆုံးလှည့်ကြည့်မိသူက သူ့ကိုယ်၌ပင်ဖြစ်တော့၏။ မှန်ပါသည်။
လွန်းခင်ဖြစ်သည်။

လွန်းခင်ဘေး၌ အကောင်နှစ်ကောင်ပါ တစ်ခါတည်းတွေ့ရ၏။ တစ်
ယောက်က ဟိုနေ့ကဆုံခဲ့သူ။ နောက်တစ်ဦးက သူတစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ဖူး
သူ . . . ။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေစရာမလိုတော့ပေ။ ဘယ်သူမှန်း ခန့်မှ
န်းမိသည်။ ထိုကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း လက်သီးကိုသာ ကျ
စ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။

“ဟာ... . . ကိုကြည်တို့ ပါလား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲနော်။ ငါက
နင်တို့ အတန်းတက်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

လွန်းခင်သည် အင်မတန်မြူးတူးသော မျက်နှာလေးနှင့် လှမ်းနှုတ်
ဆက်၏။

ကိုကြည်တို့ ဆိုပါလား။ ကိုကြည်တို့လို့ ခေါ်မယ့်အစား မိုင်းရာတို့လို့ ဆိုလျှင် သူ့ဒေါသက အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားနိုင်ပါသေးသည်။ ။

လွန်းခင်ရင်ထဲ သူက ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် လွန်းခင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သူ ရှိရောရှိနေရဲ့ လား။ ထိုသို့သံသယဝင်လာသည် နှင့်အမျှ သူ့ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်မှုတွေက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ မြင့်တက်လာသည် ။ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲလည်း ဒေါသတွေထွက်လာမိသည် ။ မြင်မြင်သမျှခုများကို ကန်ချိုးရိုက်ဖဲ့ချင်မိသည် ။

“ငါတို့ အတူထိုင်လို့ ရမလား”

“ရတာပေါ့ . . . ရပါတယ်။ ဘာလို့ မရရမှာ လဲ . . . ထိုင်ပါ”

အသလွတ် ဧည့်ဝတ်ကျေနေသော ကိုကြည်ကို မမုန်းစဖူးမုန်းမိသည် ။ ကိုကြည်က ဘာကိစ္စကြောင့် ပြုံးဖိုးပြီးကြိုဆိုနေရသလဲ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက မိဿတဲ့ ။ သူက နိုင်ကို စတိတ်ကျောင်းတုန်းက ငါတို့ က သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ . . . မိဿဆိုတာ သူလား”

မြတ်စုက သိနေပါတယ်ဆိုသောသဘောနှင့် ဝင်ထောက်သော စကားသည် မိဿက လွန်းခင်ရဲ့ ချစ်သူပါဟု ပြောလိုက်သည် နှင့်တူ၏။

“မိဿ . . . သူက ကိုကြည်တဲ့ ။ ငါတို့ ထက် အသက်ကြီးပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း”

“ကိုယ်က ကျောင်းချစ်တော့ တစ်တန်းမှာ တစ်နှစ်ပိုနေတယ်”

“ကိုကြည်က အရွမ်းဖောက်သောအခါ အားလုံးက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရယ်ပေးကြသော်လည်း မိုင်းရာကတော့ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံပဲ

င်မပြီးပါ။

“သူက လင်းလင်း။ သူက မြတ်စု”

လွန်းခင်၏ အသံသည် အနည်းငယ် အက်ရှသိမ်ဝင်လာသည် ။ လွန်းခင်သည် သူ့ကို မဝံ့မရဲကြည့်ရှာ၏။ သူ့မျက်နှာသည် နဂိုကတည်းက အရယ်အပြီး နည်းပါးသူဖြစ်သည် ။ ယခုတော့ စိတ်မကြည်လင်တာရော ပေါင်းမိသောအခါ မျက်နှာပေးသည် သုန်မှုန်၍ သာနေတော့သည် ။

“သူက . . . မိုင်းရာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လွန်းခင်ကို ခင်သလို ခင်နိုင်ပါတယ်”

ယဉ်ကျေးပြနေသော ထိုရန်ကုန်သားကို သူ ဆွဲထိုးချင်မိသည် မှာ အမှန်ပါ။ ကိုကြည်၊ လင်းလင်းနှင့် မြတ်စုတို့ က ဟန်ဆောင်စကားတွေနှင့် ခင်မင်ပြနေသော်လည်း သူကတော့ မပြောမဆိုနှင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လေသည် ။

သူဆက်မထိုင်ချင်တော့ပေ။ ပြီးနေသော အဲဒီကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို လည်း ဆက်မကြည့်လိုတော့ပေ။

“မိုင်းရာ . . . ခဏလေးထိုင်ပါဦးလား။ ငါတို့ နေ့လယ်စာအတူစားရအောင်လေ။ နင်ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

အမှန်က သူထပြန်ရန် ရည်ရွယ်မိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လွန်းခင်၏ ထိုအသံကို ကြားရလေသောအခါ မစားချင်ဘူး။ ပြန်တော့မယ်ဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြောမထွက်ပေ။

“ဒီပုစွန်ကြော်တစ်ပန်းကန်တည်းကို လူခုနစ်ယောက် အတူစားကြမလို့ လား”

တုံးတိတိပင် ပြောချပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပုစ္ဆန်ကြော် သွားမှာ ဖို့ ထရပ်သည် ပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ပျက်မိသည် ။ သူ ဘာကြောင့် မပြတ်သားရတာလဲ။ မကျေနပ်ဘူးဆိုလည်း မကျေနပ်သည့် အပြုအမူမျိုးမပြနိုင်ချေ။ မနေချင်ဘူး။ ပြန်တော့မယ်ဟုလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် မငြင်းနိုင်ပါချေ။

“ ပုစ္ဆန်ကြော်တစ်ပွဲနဲ့ ထန်းရည်တစ်လုံး ထပ်ချပေးပါ ”

ဟု သာမှာ ယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်၏။ ကြက်ပေါင်ကြိုးဖြင့် ဆွဲထားသော မီးခြစ်သည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်လွတ်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ယောက်လက်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား၏။ မိဿ . . . နောက်ထပ် စီးကရက် မီးညှိလာသူသည် မိဿဖြစ်သည် ။

“နာမည်က မိုင်းရာနော်။ အခုလိုမထင်မှတ်ဘဲ တမင်သက်သက်ဆုံရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

မိဿက စီးကရက်ငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း သူ့ထံလက်ကမ်းပေးလေ၏။ ထိုလက်ကို သူက စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံပြီးလိုက်သည် ။

မိဿကမ်းလာသောလက်ကို သူ ဘယ်တော့မှ ပျော်ပျော်ပါးပါး လက်သင့်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ ယောက်ျားပျိုနှစ်ဦး၏ အကြည့်များ သည် ဆုံမှတ်တစ်ခု၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံမိကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မိဿသည် ကမ်းထားသောလက်ကိုသာ ခပ်ပြီးပြီးလေး ရုပ်သိမ်း လိုက်လေသည် ။ မိဿမျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်၍ တွန့်သွားခြင်းမျိုး လားလားမျှမတွေ့ရပေ။ မိဿက ထိုအရာကိုမျှော်လင့်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မင်းအကြောင်းတွေ ငါအများကြီးကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်းခင်ဆီကတော့ မဟုတ်ဘူး ”

“ငါတော့ မင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“သေချာလို့ လား”

မိဿ၏ အသံက ရိတ်တိ နိုင်လှသည် ။

“မင်း... လွန်းခင်အနားသိပ်မကပ်ပါနဲ့ ။ လွန်းခင်က ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ တစ်နေ့တော့ လွန်းခင်က ငါ့ကိုပဲလက်ထပ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါက မင်းနဲ့ လွန်းခင်ရဲ့ ကိစ္စပါ။ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ငါ . . . ရန်ကုန်ကနေ ဒီကိုခုလိုရောက်လာတာက လွန်းခင်ကြောင့်ပဲ။ မင်း . . . လွန်းခင်အပေါ် ဖြူဖြူစင်စင် စောင့်ရှောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ငါ ထပ်လာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

သောက်နေသောစီးကရက်သည် ဘယ်လို ထက်ပိုင်းကျိုးသွားမှန်းမသိချေ။ သ ဘာလုပ်လိုက်မိမှန်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိပါ။ သူ သတိထားမိသောအချိန်တွင် သူက မိဿကို ထိုးကြိတ်ပြီးဖြစ်နေလေ၏။

မိဿသည် လည်း မထင်ထားသော လက်သီးတစ်လုံးကြောင့် စားပွဲတစ်လုံးပေါ် လဲကျသွားလေ၏။ တစ်ခဏအတွင်း ဆိုင်ထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားကာ လွန်းခင်တို့ အုပ်စုက ရောက်လာကြသည် ။

သူနှင့် မိဿသည် သရုပ်ပျက်လောက်အောင် ဆွဲလားရမ်းလား မဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မာန်စောင်နေမိကြသည် ကတော့ အမှန်ပါ။

မိဿသည် သူ့စိတ်ကိုသိနေသည့်အလား သူ့ကိုပြည်တည်တည်နှင့်
ကြည့်လေသည်။ ။ ထိုအကြည့်ကို သူ မကြိုက်ချေ။ မိဿကိုဆက်ပြီး ထိုး
ချင်သေးသော်လည်း ဒေါသကို လည်ချောင်းဝ၌ သာ မြို့ချနေရလေသည်
။

အကြောင်းမှာ မိဿကိုဆွဲထူနေသော လွန်းခင်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မိဿ”

လွန်းခင်၏ အသံသည် မာန်မာနကင်းစွာ ပကတိရိုးစင်းနေလေ၏။
မိဿသည် လွန်းခင်၏ ချစ်သူဖြစ်သည်။ ။ သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် မိဿ
၏ နှုတ်ခမ်းပါးသွေးစွန်းခဲ့သော်လည်း လွန်းခင်သည် သူ့ကို
ဒေါသတကြီး ရန်မမူဘဲ အသနာခံသည့်မျက်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်နေရှာ
သည်။ ။

“ဟား . . . ဟား”

“နောက်ဆုံးတော့ သူသာလျှင် ဒေါသကိုမြို့သိပ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရလေ
၏။ လွန်းခင်သည် သူ့အပေါ် ဩဇာသက္ကမကြီးမားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသ
ည်။ ။

*